

En berättelse om en utmärkt militär : tryckt på beställning

Braun, Wilhelm von,

81 A Br.

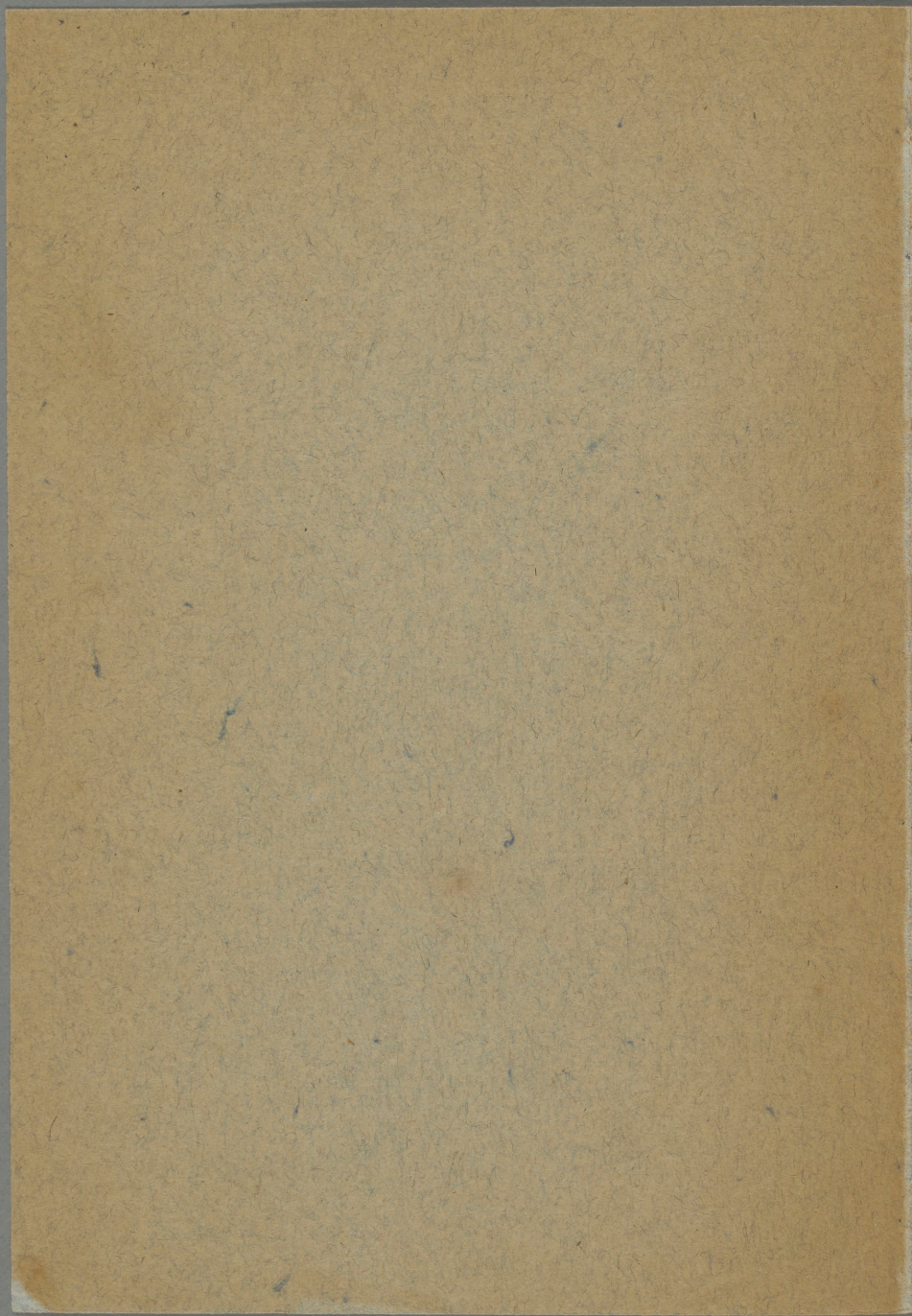

National Library
of Sweden

BRAUN, W. A. D. V.
EN BERÄTTELSE OM EN
UTMÄRKT MILITÄR

Pitt br.
(Pw)
0

Himmerby
1897

BRAUN, Wilhelm Aug. Deleaf v.

Vitt. P.
(B.)
2

En berättelse
om
en utmärkt militär.

Tryckt på beställning.

Pris 5 öre.

Wimmerby Tidnings tryckeri, 1897.

Militärvisa.

1. I låga riddartorpet vid höga Hunneberg,
Der satt en ensam qvinna, lik snön var hennes färg
Och tårar föll på linet, på hvilket tungt hon spann,
När långsamt uti spiseln den råa veden brann.
2. Med förklädssnippen trasig hon emot ögat tog,
Visst är det tio år sedan min Ola från mig drog,
Uti den polska fejden, men ej ett enda ord
Jag hört af honom sedan, visst ligger han i jord.
3. Visst är han från mig tagen med kulor eller jern
Och borta är min glädje, min stolthet och mitt värn,
Och gossen, som vi hade, när han for hemifrån,
Den hafver Herren tagit och jag väl gråta må.
4. Att sitta öfvergifven år ut år in som jag,
Det är att långsamt prövas af ödets hårda slag,
Jag redan är förgråten och bruten är min kraft
Och liten är den glädje, som jag af lifvet haft.
5. Ett år vi lefvat sammans, blott ett, när kriget kom
Och uti evig ängslan min glädje byttes om,
Hvar natt i mina drömmar han blodig för mig stod
Och sedan dog den lille, då svek mig allt mitt mod.
6. Dock höll jag modet uppe i flera vintrar än,
Jag tänkte att jag skulle få åter se min vän,
Det talades om segrar, som unge kungen vann,
Att freden skulle komma så tänkte jag ibland.
7. Men freden kom dock aldrig, ej helsning eller bud,
Kanhända att han lefver och har mig glömt, o, Gud!
Den tanken var mig bitter och allt för grufvelig,
Om bergen ville rasa och falla öfver mig.

8. Så qvad den arma Elin en bister vinterqväll
Och såg sig om bedröfvad uti sitt lugna tjäll,
Då hördes steg derute, hon knappt sig resa hann,
Förrän i stugan träder en ståtlig riddersman.
9. God afton, så han sade, god afton och Guds fred,
Jag kommer ifrån kriget och från det rätta led
Och tröttnat har min gångare, I lånar mig väl hus
Och låter mig få sofva hos er till dagens ljus.
10. Förvånad hörde Elin den granne herrens ord,
Jag är en fattig qvinna och ensam på vår jord,
Har ingenting att bjuda en så förnämer gäst,
Behöfver intet heller blott foder åt min häst.
11. Jag foder har tillräckligt se'n vargen ref min ko,
En sådan ståtlig herre jag ej om ondt kan tro
Och vågar derfor bjuda ers nåd att sitta ner,
Men jag går ut en vändning och efter hästen ser.
12. Blif kvar, min goda qvinna, det har jag redan gjort,
Ty utan lof en krigsman tar för sig på hvar ort,
Ni kommer då från kriget? bröt Elin häftigt ut,
Det gör jag raka vägen, nu är det ändtligt slut.
13. Om annat låt oss tala, jag är på kriget mätt,
Här har ni ganska trefligt, här är så fint och nätt
Och sjelf i bästa åren, det synes att ni är,
Hur kommer sig att ensam ni så vill sitta här?
14. Det är väl Herrens vilja, hans lag, men icke min,
Ty hårdt jag blifvit straffad, men säkert är mitt sinn,
Min man gått ut i kriget och säkert är han död,
Jag har ej hört det minsta af honom i min nöd.
15. Man bör ej tro det värsta, var riddersmannens svar,
Ty har han äfven fallit så fins det männer kvar,
En qvinna, som en krigsman, bör taga sig för ett,
Bör för det första gifta sig och göra klart besked.

16. För Guds skull, käre herre, nej tala inte så,
Med Ola vill jag trogen igenom lifvet gå.
Men om sin egen trohet mot eder Ola bröt?
Då vill jag dö, min herre, och rösten Elin tröt.
17. Gråt ej, sad' riddersmannen med en förändrad ton,
Hvad tjenester han förrättat vid Liljehööks sqvadron,
Som riddare benämdes och kallades han Lod,
Den karlen vill jag minnas det var en man med mod.
18. På mina knän jag beder, välsignade ers nåd,
Vet ni om honom mera, ack, ja, ett tappert dåd,
Som uti Sveriges häfder kanhända får ett rum,
Han räddade sin konung i träffningen vid Lund.
19. Förvissad jag mig känner och vet att det är så,
En blick sågs dervid lysa i Elins ögon blå,
Ja, har han räddat kungen, då höfves mig ej gråt,
Han har mig varit trogen, min Ola mig förlåt.
20. Det gör han af allt hjerta, skrek riddersmannen blott
Och slöt den arma qvinnan intill sitt bröst af stål,
Du är en ärlig qvinna och åt mig allt för god,
Fast af din Ola blifvit ryttmästar Silfverlod.

